

- În această privință, recurentul susține, printre altele, că Tribunalul Funcției Publice a examinat numai aspectul dacă stabilirea obiectivelor produce efecte juridice obligatorii pentru evaluarea viitoare a funcționarului, în loc să examineze dacă stabilirea obiectivelor produce *per se* efecte juridice obligatorii pentru recurent, problemă care ar fi trebuit să fie soluționată în orice caz în sens afirmativ. Recurentul reproșează Tribunalului Funcției Publice faptul că a creat confuzie între stabilirea obiectivelor și evaluarea recurentului. În plus, se opune obligației de solitudine și principiul proporționalității și, prin urmare, principiului statului de drept faptul de a supune funcționarul timp de un an întreg unor condiții de lucru care ar putea fi considerate inacceptabile din cauza unor obiective nerezonabile, fără ca funcționarul să se poată apăra în mod direct împotriva acestora.
2. Al doilea motiv întemeiat pe încălcarea dreptului fundamental la o protecție jurisdicțională efectivă în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din CEDO și cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale
- Recurentul invocă încălcarea dreptului fundamental la o protecție jurisdicțională efectivă ca urmare a lipsei unei examinări pe fond. El susține că a invocat încălcarea altor drepturi fundamentale și că o astfel de încălcare constituie întotdeauna un act care lezează conform articolului 90 alineatul (2) din Statutul funcționarilor. Trimiterea la o procedură având ca obiect evaluarea ulterioară încalcă dreptul fundamental la o protecție jurisdicțională efectivă.
3. Al treilea motiv întemeiat pe încălcarea principiilor logicii
- Recurentul invocă în această privință faptul că stabilirea obiectivelor a fost considerată ca fiind un simplu act pregătitor în vederea evaluării constituie o încălcare a principiilor logicii.
  - Același lucru este valabil în ceea ce privește afirmația Tribunalului potrivit căreia, în anumite condiții, se poate considera că și stabilirea unor obiective constituie un act care lezează în sensul articolului 90 alineatul (2) din Statutul funcționarilor. Cu toate acestea, tocmai examinarea acestor condiții reprezintă o apreciere a temeiniciei. Tribunalul Funcției Publice recunoaște astfel necesitatea de a oferi posibilitatea unei protecții juridice, pe care o neagă însă ulterior – în mod inconsecvent – ca fiind inadmisibilă.

---

**Acțiune introdusă la 7 martie 2014 – Calbersson GE/Comisia**

**(Cauza T-164/14)**

(2014/C 184/54)

*Limba de procedură: franceza*

**Părțile**

**Reclamantă:** Calbersson GE (Villeneuve-la-Garenne, Franța) (reprezentanți: T. Gallois și E. Dereviankine, avocați)

**Pârâtă:** Comisia Europeană

**Concluziile**

Reclamanta solicită Tribunalului:

- obligarea Comisiei Europene la plata următoarelor sume:
  - cheltuielile financiare generate de eliberarea tardivă a garanțiilor de livrare: 7 691,60 EUR inclusiv taxe;
  - dobânzile de întârziere aferente perioadei cuprinse între data scadenței facturilor de transport și momentul plății efective a acestora: 81 817,25 EUR fără taxe și 6 344,17 USD;
  - „dobânzi de întârziere la dobânzi de întârziere”: 2 % pe lună de întârziere la plata dobânzilor de întârziere menționate mai sus (de 81 817,25 EUR fără taxe și de 6 344,17 USD);
  - soldul unei facturi de transport: 17 400 EUR inclusiv taxe;
  - diferențialul ratei dobânzii: 30 580,41 EUR inclusiv taxe;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

### Motivele și principalele argumente

Reclamantei i s-a atribuit, în temeiul Regulamentelor nr. 111/1999 <sup>(1)</sup> și nr. 1799/1999 <sup>(2)</sup>, un contract privind transportul de carne bovină către Federația Rusă în cadrul programului de aprovizionare cu produse agricole a acestei țări.

Ca urmare a Hotărârii Curții de Justiție din 17 ianuarie 2013, Geodis Calberson GE (C-623/11), prin care instanței Uniunii i s-a atribuit competența de a soluționa cererile de despăgubiri pentru prejudicii rezultate din erori săvârșite de agenția națională de intervenție, reclamanta solicită repararea prejudiciului pe care pretinde că l-a suferit în cadrul executării contractului menționat.

Reclamanta susține că agenția națională de intervenție, FranceAgriMer, a săvârșit anumite erori – și anume i) eliberarea tardivă a garanțiilor de bună executare a contractului furnizate de reclamantă, ii) plata tardivă a unor facturi care nu au fost contestate, iii) neplata anumitor facturi care nu au fost contestate și iv) plata anumitor facturi într-o monedă diferită de cea prevăzută în contract – cauzându-i astfel un prejudiciu.

<sup>(1)</sup> Regulamentul (CE) nr. 111/1999 al Comisiei din 18 ianuarie 1999 de stabilire a normelor generale de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 2802/98 al Consiliului privind programul de aprovizionare cu produse agricole a Federației Ruse (JO L 14, p. 3, Ediție specială, 03/vol. 26, p. 166).

<sup>(2)</sup> Regulamentul (CE) nr. 1799/1999 al Comisiei din 16 august 1999 privind furnizarea de carne de vită în Rusia (JO L 217, p. 20).

### Acțiune introdusă la 14 martie 2014 – Front Polisario/Consiliul

(Cauza T-180/14)

(2014/C 184/55)

Limba de procedură: franceza

### Părțile

*Reclamant:* Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario) (Laâyoune)  
(reprezentant: G. Devers, avocat)

*Pârât:* Consiliul Uniunii Europene

### Concluziile

Reclamantul solicită Tribunalului:

- declararea admisibilității acțiunii sale în anulare;
- anularea deciziei Consiliului;
- obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

### Motivele și principalele argumente

Reclamantul invocă 12 motive în susținerea acțiunii sale împotriva Deciziei 2013/785/UE a Consiliului din 16 decembrie 2013 privind încheierea în numele Uniunii Europene a protocolului între Uniunea Europeană și Regatul Maroc de stabilire a posibilităților de pescuit și a contribuției financiare prevăzute de acordul de parteneriat în domeniul pescuitului între Uniunea Europeană și Regatul Maroc <sup>(1)</sup>.

Reclamantul consideră, în calitate de reprezentant al poporului saharawi, că acest act îl privește în mod direct și individual.

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, întrucât decizia atacată nu permite să se înțeleagă în ce mod Consiliul a integrat în procesul său decizional faptul că Sahara occidentală ar fi un teritoriu neautonom ocupat de Regatul Maroc.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului consultării, întrucât Consiliul a adoptat decizia atacată fără a-l consulta pe reclamant, deși dreptul internațional ar impune ca exploatarea resurselor naturale ale unui popor de pe un teritoriu neautonom să se efectueze cu consultarea reprezentanților acestuia. Reclamantul susține că el este singurul reprezentant al poporului saharawi.